38 இப்போது பரலோக பிதாவே, இன்று காலை இந்தக் காட்சியைப் பாரும், உம்மை நேசிக்கும் பசியுள்ள இருதயங்கள். உம்முடைய கிருபை அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பரிசுத்த ஆவியினால் முழுக்காட்டும் வரை, அவர்களுடைய அன்பு ஒருவருக்கொருவர் ஊடுருவி இந்த அறை முழுவதும் பரவட்டும், ஆண்டவரே, அதை அருளும். லூத்தரன்கள், பாப்டிஸ்டுகள், மெதடிஸ்டுகள், பெந்தெகொஸ்தேக்கள் என எல்லோரும் இன்று காலை நாம் நிற்கும்போது கை குலுக்கச் செய்யும், "ஒன்றாக நாம் நிற்கிறோம், பிரிந்தால் நாம் வீழ்வோம்" என்று சொல்லச் செய்யும்.

ஜீவனுள்ள தேவனுடைய மாபெரும் திருச்சபை வெற்றியிலிருந்து வெற்றிக்குச் செல்லட்டும் ...?...' தேவனே எங்களுக்கு ஒரு தரிசனத்தைத் தாரும், இன்று காலை மக்களிடம் பேசும், அவர்கள் உம்முடைய தெய்வீகத் திட்டத்தைப் பார்க்கட்டும், தேவனுடைய கிருபை பரிசுத்த ஆவியானவரால் நம் இருதயங்களில் பரவட்டும், கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் நாங்கள் கேட்கிறோம், ஆமென்.

அன்பு செலுத்தப்படும்போது

WHEN LOVE IS PROJECTED

56-0218B

சனிக்கிழமை காலை உணவு கூட்டம்,
பிப்ரவரி 18, 1956

பெக்கி உணவு விடுதி, மின்னியாப்பலிஸ்,
மினசோட்டா, அமெரிக்கா

சகோ.வில்லியம் பிரன்ஹாம்

செய்தி: 56-0218B - **அன்பு செலுத்தப்படும்போது**

இன்று காலை மீண்டும் இங்கே இருப்பதும், கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த முகங்களையெல்லாம் பார்ப்பதும் மகிழ்ச்சியே; ஏனெனில் நான் இங்கே மேலே வந்து சாட்சி சொல்ல வேண்டியிருக்கும் என்று நான் குறைவாகவே அறிந்திருந்தேன். ஆனால் எந்த நேரத்திலும் தேவனுடைய மக்களிடம் பேசுவது எனக்கு எப்போதும் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது, ஏனென்றால் அது... வேதாகமக் காலத்தில் அவர்கள் சொன்னது போல, "நானும் அவர்களில் ஒருவன்" என்று நான் உணர்கிறேன். அத்தகைய அன்பான கூட்டத்தோடு இங்கே இணைந் திருப்பது...

இந்த வாரம் முழுவதும், சகோதரர்கள் அளித்த அற்புதமான சாட்சிகளையும், அவர்கள்

கூட்டத்தின் மீதமுள்ள பகுதியிலிருந்து ஒரு அன்புப் பரிசாக வரும் தேவனுடைய தெய்வீக உன்னத கிருபையை நோக்கிப் பார்ப்போம், நாம் முன்பு எப்போதாவது கண்டிராத ஒன்றைச் செய்வோம். எல்லோரும் சேர்ந்து இப்போது.

கிறிஸ்தவ அன்பில் நம் இருதயங்களை பிணைக்கும் பந்தம் (உங்கள் கைகளை உயர்த்துங்கள்) ஆசீர்வதிக்கப்படுவதாக;

ஒத்த மனங்களுள்ள ஐக்கியம்

மேலேயுள்ளதற்கு இணையாக இருக்கிறது.

நாம் பிரிந்து செல்லும்போது,

அது நமக்கு உள்ளான வேதனையைத் தருகிறது;

ஆனால் நாம் இன்னும் இருதயத்தில் இணைந்திருப்போம், மீண்டும் சந்திக்க நம்பிக்கை கொள்வோம்.

அற்புதங்களையும் செய்யட்டும். சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனே, கிறிஸ்துவின் நாமத்தில் இதை அருளும்படி நான் ஜெபிக்கிறேன், ஆமென்.

37 இப்போது நாம் இந்தத் திசையை நோக்கி நிற்கையில், என் சகோதரர்களே, என் சகோதரிகளே. அங்கே இருக்கும் சகோதரி, எங்களுக்கு ஒரு சிறிய இசையைத் தாருங்கள்:

கிறிஸ்தவ அன்பில் நம் இருதயங்களை

பிணைக்கும் பந்தம் ஆசீர்வதிக்கப்படுவதாக;

ஒத்த மனங்களுள்ள ஐக்கியம்

மேலேயுள்ளதற்கு இணையாக இருக்கிறது.

சக குடிமக்களாக நாம் ஒருவருக்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொள்ளும்போது அது நம் இருதயங்களில் நம் ஜெபமாக இருக்கட்டும், ஒரு நாள் நாம் இந்த உலகத்தை விட்டுச் செல்லப்போகிறோம் என்பதை உணர்வோம். நாம் சுற்றி வளைத்து யாருடைய கையையாவது பிடித்துக்கொண்டு இப்போது பார்ப்போம், ஒருவருக்கொருவர் அல்ல, ஆனால் இந்தக்

சுகம் பெற்றதையும்... தங்கள் தொழில் எப்படி செழித்தது என்று சொன்ன இந்தத் தொழிலதிபர்களின் சாட்சிகளையும் நான் நிச்சயமாக மிகவும் ரசித்தேன். கடந்த மாலை சகோதரர் கார்ட்னர் அவர்களின் சாட்சியையும் பேச்சையும் நான் பாராட்டினேன். மேலும் பல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன, நான் நிரப்பப் படுவதற்காகவே இங்கு வந்திருக்கிறேன்.

2 நான் சொன்னது போல, "வில்லியம் பூத் கிளிப்போர்ன் ஒருமுறை சொன்னார், லண்டன், இங்கிலாந்தில், ஒரு இரவு அவர் காவல் துறையினருடன் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அவர் தனது வாகனத்தை தவறவிட்டுவிட்டார், வீட்டுக்குச் செல்ல முடியவில்லை, அது ஒரு டிராம் வண்டி, வெகு நேரமாகிவிட்டது, மழையும் பெய்து கொண்டிருந்தது." அப்போது, "தெருவில் அதிக போதையில் படுத்துக்கிடந்த ஒரு மனிதனை அவர் கண்டார். எனவே அவர்கள் அவனைத் தூக்கி, காவல் வண்டியில் போட்டு, கொண்டு சென்று சிறையில் போட்டார்கள்."

திரு. கிளிப்போர்ன் சொன்னார், "சரி, இரட்சணிய சேனையில் (Salvation Army)...

நாங்கள் அவனை உள்ளே கொண்டு சென்று, அவனை சரிசெய்து, அவனுக்கு வெந்நீரில் குளியல் கொடுத்து, கொஞ்சம் காபி மற்றும் அது போன்றவைகளைக் கொடுப்போம்." ஆனால் (காவலர்) சொன்னார், "நீங்கள் அவனை அப்படியே தரையில் கிடக்க விடுவீர்களா?" (அதற்கு அவர்) சொன்னார், "நிச்சயமாக, அது அவனைப் பாதிக்காது." இவர் கேட்டார், "சரி, அது அவனைப் பாதிக்காது என்று எதைக் கொண்டு சொல்கிறீர்கள்?"

அதற்கு அவர், "அவன் குடிப்பழக்கத்தால் அதிகமாக நிறைந்திருக்கிறான்," என்றார். அவர் சொன்னார், "அவன்... விஸ்கி அவனுக்குள் அதிகமாக இருக்கிறது, அது அவனுடைய ஒவ்வொரு துவாரத்தையும் நிரப்பியிருக்கிறது; குளிரும் மற்றவைகளும் உள்ளே நுழைய முடியாது."

3 நம்முடைய கூட்டமும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்: பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும், அப்போது உலகமும் பிசாசும் ஒரு வாய்ப்பைக் கூடப் பெற முடியாது. அதுதான் சரி. இது கழன்று கொண்டே இருக்கிறது,

இன்னும் அசைக்கப்படுகின்றன. நாங்கள் பாதையின் முடிவில் இருக்கிறோம், உம்மை நேசித்து எங்கள் கைகளை காற்றில் உயர்த்தி நிற்கிறோம்.

36 ஓ தேவனே, தெய்வீகக் கிருபை இப்போது அதன் இடத்தைப் பிடித்து, உள்ளே நுழைந்து மனிதனால் செய்ய முடியாததைச் செய்யட்டும். பரலோக பிதாவே, தேவனுடைய மகிமைக்காக இதை அருளும். இந்தக் கூட்டத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவர் சாட்சி கொடுப்பாராக, பாவிகள் பலிபீடத்திற்கு வரட்டும், மக்கள் தங்கள் பொருத்தனைகளைப் புதுப்பிக்கட்டும், எல்லா பாரபட்சங்களும் வேறுபாடுகளும் இருதயத்திலிருந்து எடுக்கப் படட்டும், ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றாக வாழ்வார்களாக. அவர்கள், தேவனுக்கான அந்த தெய்வீக அன்போடு, ஒருவருக்கொருவர் இருதயங்களில் செலுத்தப்பட்டு, தெய்வீக அன்பின் மூலம் ஐக்கியத்தின் வட்டத்தை வரைந்து, இங்கே அதன் இடத்தைப் பிடித்து, இந்தக் கூட்டம் நாள் முழுவதும் தொடரும் போது அடுத்த சில மணிநேரங்களில், உலகம் இதுவரை கண்டிராத அடையாளங்களையும்

என் சகோதரர்களே, அதை விசுவாசிக்கிறீர்களா? நாம் நம் கால்களில் எழுந்து நிற்போம்.

நாம் சுகளிக்கும் கூட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறோம்; சபைப்பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறோம்; எல்லா வகையான காரியங்களும் நடந்திருக்கின்றன, ஆனால் பரலோகத்தின் தேவனே, நாங்கள் எங்கள் பாதையின் முடிவில் இருக்கிறோம். எங்களால்...?.... இந்த எழுப்புதலோடு. ஏனென்றால் நீர் பில்லி கிரஹாம், ஜாக் ஷுலர் ஆகியோரை அனுப்பினீர், அவர்கள் பெரிய உயர்வான, அறிவார்ந்த, கல்வி மற்றும் வேதக் கல்லூரிகளிலிருந்து வந்தார்கள். நோயாளிகளை விடுவித்த தெய்வீக வரங்களைக் கொண்ட மனிதர்களை நீர் அனுப்பினீர். அந்நிய பாஷைகள், வியாக்கியானம் பேசுபவர்களை நீர் அனுப்பினீர்; எங்களுக்குள் அடையாளங்களையும் அற்புதங்களையும் அனுப்பினீர். ஆனால் ஓ தேவனே, நாங்கள் முன்பு எப்போதாவது கண்டதற்கும் மேலாக மிகவும் அதிகமாக எதையாவது நீர் அனுப்பப் போகிறீர் என்று விசுவாசிக்கிற அன்பினாலும் இரக்கத்தினாலும் எங்கள் மனித இருதயங்கள்

ஒருவேளை நான் இதை என் கையில் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

எல்லா சாட்சிகளும் மிகச் சிறப்பாக இருந்தன, அவற்றுள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்த முக்கியமான விஷயங்களில் ஒன்று. சகோதரர், உழவர், சகோதரர் க்ராஸ் அவர்களின் சாட்சி... ஆண்டவர் எப்படி சகோதரர் க்ராஸுடன் இடைபட்டார் என்பதுதான் அது. எத்தனை பேர் அவருடைய சாட்சியைக் கேட்டீர்கள்? டாக்டர் ஹாமும் நானும் சற்று தாமதமாக அதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

4 இப்போது, நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், சகோதரர் க்ராஸ், மிகச் சிறந்த கிறிஸ்தவராக இருந்தும், அவர் கடினமாக முயற்சி செய்தார், அவருடைய நல்ல நண்பரும், நம்முடைய நண்பருமான சகோதரர் ஓரல் ராபர்ட்ஸ் அவருக்காக ஜெபம் செய்தார், ஆனால் அவருக்கு எந்த மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. பிறகு அவர் நினைத்தார், "ஓ, சகோதரர் பிரான்ஹாம் எனக்காக ஜெபம் செய்தால், நான் சரியாகிவிடுவேன்." சரி, நான் அவருக்காக

ஜெபம் செய்தேன், எந்த மாற்றமும் இல்லை. ஒரு நாள், ஆண்டவர் தரிசனத்தில் பேசி அவருக்கு ஏதாவது சொல்வாரா என்று பார்ப்பதற்காக, ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து நிமிடங்கள் நான் அவரோடும் அவருடைய அன்பு மனைவியோடும் நின்றேன். ஆனால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. பின்னர் இறுதியாக, மருத்துவமனையில், மருத்துவர்கள் அறுவை சிகிச்சை செய்து அவருக்கு எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை, அல்லது அவர் மீண்டும் பிழைப்பார் என்று அதிக நம்பிக்கை இல்லை என்று கைவிட்டபோது, அவர் தனது வழியின் முடிவில் இருந்தபோது, உன்னத கிருபை உள்ளே நுழைந்தது. கர்த்தருடைய மகிமை அந்த அறையில் அவர்மேல் இறங்கி வந்தது, அவர் சொன்னார், தான் தேவனுடைய அழகில் மூழ்கடிக்கப்பட்டதாக.

அன்பு செலுத்தப்படும்போது, அப்போது தான் உன்னத கிருபை உள்ளே நுழைவதற்கான நேரமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் அது அப்படியே செய்யும்.

5 உங்களுக்குத் தெரியும், நாம் சுயமாக காரியங்களைச் செய்ய விரும்புவது

கிறிஸ்துவின் வருகைக்கு அருகிலுள்ள இந்த மகத்தான தெய்வீக காலத்தில், கர்த்தருடைய பெரிய அசைவில் அவருடைய ஜெபத்திற்குப் பிறகு. நாம் இதைச் செய்யவும் அதைச் செய்யவும் முயற்சிக்கிறோம், இதை வைத்திருக்கிறோம், இந்தச் சபைப்பிரிவு இதை உருவாக்கி அதைச் செய்கிறது. நாம் பாதையின் முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம். ஒரு கூட்டம் இல்லையா, தேசம் முழுவதும் - எல்லா இடங்களிலும் ஒரு பெரிய அசைவுக்காகக் காத்திருக்கிறது. நாம் இதில், அதில், அல்லது மற்றொன்றில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம், பேச்சா ளர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள், மற்றும் எல்லாமே நடந்திருக்கிறது. ஆனால் தேவன் ஒரு விசித்திரமான வழியில் செயல்படப் போகிறார் என்று நம்புவதற்கு தேவனுடைய அன்பு இன்னும் நம் இருதயத்தில் இருக்கிறது.

35 நாம் பாதையின் முடிவில் இருக்கும் போது, தெய்வீகக் கிருபை உள்ளே நுழைந்து அதன் இடத்தைப் பிடித்து, புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அதை ஒரு பழங்கால, தேவனால் அனுப்பப்பட்ட, பரிசுத்த ஆவி கூட்டமாக மாற்றுவதற்கான நேரமாயிருக்கிறது.

எனக்குத் தெரியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை" என்றேன். "அன்று காலை ஆண்டவர் உங்களை என் அம்மாவிடம் வழிநடத்தியது நினைவிருக்கிறதா?" என்றான். "ஆம், ஆனால்..." "நான்தான் அந்தப் பையன்" என்றான். அவன் சொன்னான், "நான் சுகமடைந்தது மட்டுமல்ல, இப்போது போதகர் பிரான்ஹாம், நான் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன், என்னைச் சுகப்படுத்திய ஆண்டவருக்கு ஊழியம் செய்கிறேன்."

34 ஓ, அந்தத் தாயின் ஜெபங்கள், அர்ப்பணிப்பு மற்றும் அன்பு அனைத்தும், அவர் எல்லாவற்றையும் முயற்சி செய்தபோது, அவனைச் சபைக்கு அழைத்துச் சென்றார், அவன் ஞானஸ்நானம் பெற்றான். அவர் செய்த அனைத்தும் இருந்தும், மற்ற நாளில் அந்த மனிதர் இருந்தது போலவே, நோய் வந்து மரணம் வாசலில் நின்றது, அந்த நெருக்கடியான தருணத்தில் தெய்வீகக் கிருபை உள்ளே நுழைந்தது. ஆனால் தெய்வீக அன்பிற்குக் கீழ்ப்படிதல்.

என் சகோதரர்களே, இதைச் சொல்ல அனுமதியுங்கள் - கர்த்தராகிய இயேசு

மனிதர்களாகிய நமக்கு ஒரு விசித்திரமான குணம். ஆனால் நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகள், பல நேரங்களில் தேவன் வரும் வரை நாம் ஒரு இருக்கையை எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருக்க வேண்டும், அவர் தமது வழியில் அதைச் செய்வார்.

சிறு குழந்தையைக் கவனியுங்கள்; நான் சற்று நேரத்திற்கு முன்பு அங்கே பின்னால் அமர்ந்து, இன்று காலை நான் யாருடன் காலை உணவு உண்ணும் பாக்கியம் பெற்றேனோ, சிகாகோவைச் சேர்ந்த அந்த மிகச் சிறந்த மருத்துவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம், ஒருவேளை அவருக்கு... இது தெரிந்திருக்கும்; அவருக்குத் தெரியும் என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். பல நேரங்களில் உங்களுக்கு ஒரு சிறு குழந்தை இருக்கிறது, நம் வீட்டில் நாம் சொல்வது போல, அது ஒரு பிடிவாத கோபத்தை (temper tantrum) வெளிப்படுத்துகிறது. ஓ, அது உதைத்துக்கொண்டும், அலறிக் கொண்டும் இருக்கிறது. அது எல்லாவற்றையும் கிழித்தெறியப் போகிறது, மூச்சைப் பிடித்துக் கொள்ளப் போகிறது. பொதுவாக ஒரு தாய்

வந்து, அவனை உலுக்கி, மேலே தூக்கிப் போட்டு, அவன் மூச்சு விடுவதற்கு முயற்சி செய்வாள். அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவர்களில் யாராவது இறந்ததாக வரலாற்றில் ஒரு வழக்கு கூட இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அவன் தனது வழியின் இறுதி வரை ஓட வேண்டும், பின்னர் இயற்கை தன் வேலையைச் செய்யும்.

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாமும் சில நேரங்களில் அப்படித்தான் இருக்கிறோம், நாம் பாதையின் இறுதி வரை ஓட வேண்டும், கிருபை பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும். தேவன் உண்மையாகவே கிரியை செய்வதற்கு, நாம் நமது இறையியல் (theology) முழுவதையும் ஓடித் தீர்த்துவிட வேண்டும். அதை நீங்கள் விசுவாசிக்கிறீர்களா? தேவன் தமது அற்புதங்களைச் செய்ய புரியாத வழிகளில் கிரியை செய்கிறார்.

6 இப்போது, நான் இதைக் கவனித்தேன், தேவனுடைய குமாரர்களாகவும் குமாரத்திகளாகவும் இருக்கிற நாம் ஒவ்வொருவரும்... பல நேரங்களில் நான் பெந்தெகொஸ்தே நாளைப் பற்றி யோசித்திருக்கிறேன். அங்கே

இந்த வழியாக இழுத்துச் செல்லும் என்று நீங்கள் எல்லோரும் மெம்பிஸுக்குச் சென்றிருந்தால் தெரியும். அது நிற்கிறது... சரி, இங்கே அமர்ந்திருக்கும் என் நண்பர் மொர்தெகாய் ஹாம் அந்த இடத்தை அறிவார். நான் ஒரு ஹாம்பர்கர் வாங்குவதற்காக மேலே சென்றேன். ரயிலில் என்னால் சாப்பிட முடியவில்லை; அது அதிக விலை. எனவே நான் ஒரு ஹாம்பர்கர் வாங்க மேலே சென்றேன். நாங்கள் வண்டி மாறுவதற்காகக் காத்திருந்தபோது ரயிலிலிருந்து குதித்தேன், கலிபோர்னியாவுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

நான் அங்கே நடக்கத் தொடங்கினேன், யாரோ ஒருவர், "வணக்கம், போதகர் பிரான்ஹாம்" என்றார். தொப்பி அணிந்த ஒரு இளம் கருப்பின வாலிபன், "எப்படி இருக்கிறீர்கள், போதகரே?" என்றான். நான், "காலை வணக்கம், ஐயா" என்றேன். நடக்கத் தொடங்கினேன், "ஒருவேளை அவன் கூட்டங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் இருந்திருக்கலாம்" என்று நினைத்தேன். "உங்களுக்கு என்னைத் தெரியவில்லை, இல்லையா?" என்றான். நான், "இல்லை,

அவனைத் தூக்கியெடுத்தது, கடலை அமைதிப் படுத்தியது. அது என்ன?

33 நான் அந்த இடத்தை விட்டு, மிக வேகமாக விரைந்து, கீழே சென்று, ஒரு டாக்ஸியைப் பிடித்து விமானத்திற்குச் சென்றேன்; அவர்கள் தங்கள் கடைசி அறிவிப்பைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள், அது இரண்டு மணி நேரம் தாமதப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. என்ன? பரிசுத்த ஆவியால் நடத்தப்பட்ட தெய்வீக அன்பு செலுத்தப்படும்போது... அதை நினைத்துப் பாருங்கள். ஒரு பாமர கருப்பினப் பெண்ணின் விசுவாசமுள்ள ஜெபத்திற்காகவும், அவளுடைய சிறு பையன் மேலிருந்த அன்பிற்காகவும், தேவனுடைய அன்பும் தேவனுடைய கிருபையும் வானத்திலிருந்து ஒரு விமானத்தைக் கொண்டுவந்து, அதைத் தரையில் நிறுத்தி, அங்கே பிடித்து வைத்திருந்தது. அதற்கு அது அப்படிச் செய்யுமானால், நாம் இங்கே ஒன்றாக அமர்ந்திருப்பது போல, மறுபடியும் பிறந்த மக்கள் கூட்டத்திற்கு அது என்ன செய்யும்?

சற்றுப் பிற்காலத்தில், நான் ஒரு ரயிலில் வந்தேன். நான் இறங்கினேன். ரயில் எப்படி

அவர்கள் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு ஓரிடத்தில் இருந்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. எங்கே ஒற்றுமை இருக்கிறதோ, அங்கே வல்லமை இருக்கிறது. நாம் ஒவ்வொருவரும் ஒரு சாதாரண விதத்தில் ஒரு படைப்பாளராக இருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்திருந்தால்.

இப்போது, நீங்கள் அதைப் புரிந்து கொள்வீர்கள் என்று நாங்கள் உறுதியாக நம்புகிறோம். பொதுவாக, ஆண்டவர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கும் சிறிய வெற்றி, வெற்றியைப் பற்றி நான் இன்று காலை சாட்சி சொல்வது போல, இந்த ஒரே ஒரு விஷயத்தினால் தான்: நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கான வரிசையில் நான் யாருக்காக ஜெபிக்கிறேனோ அந்த நோயாளிகள், அவர்களோடு சேர்ந்து அவர்களுடைய பாடுகளின் ஐக்கியத்திற்குள் நான் நுழைய வேண்டும். அதனால்தான், ஒரு முற்றத்தின் வழியாக ஆடுகளை ஓட்டிச் செல்வது போல மக்களை ஓட்டிச் செல்லும் ஒரு ஜெப வரிசையை என்னால் வைத்திருக்க முடியாது. உங்கள் முன் நிற்கும் அந்த நபரின் தேவையை நீங்கள் உணர வேண்டும். நீங்கள் அப்படிச்

செய்யாவிட்டால், அதன் உணர்வை உங்களால் பெற முடியாது.

7 பால் ரேடர் ஒருமுறை சொன்னது போல, "ஒரு காலை அவர் வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார், அவரும் அவர் மனைவியும், ஒரு சிறிய, சரி, ஒரு கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்தார்கள்." அவர் புறப்படும்போது, "தன் மனைவியை முத்தமிட்டு விடைபெற்றார், அவள் அழுது கொண்டிருந்தாள்" என்று சொன்னார். "அவர் எப்போதும் வாசலின் முனை வரை நடந்து சென்று திரும்பிப் பார்த்து, 'பை (Bye)' என்று சொல்வார். அவளும், 'குட்-பை' என்று சொல்வாள். எனவே அன்று காலையில் அதே நடைமுறை, பிரியும் நேரத்தில் அவர், 'குட்-பை,' என்றார், அவளும் 'குட்-பை' என்றாள்."

எனவே அவர் தெருவுக்குச் சென்று யோசிக்கத் தொடங்கினார், "இன்று எனக்கு ஏதாவது நேரிட்டால், அல்லது அவளுக்கு ஏதாவது நேரிட்டால் என்ன செய்வது?" என்றார், "நாங்கள் மீண்டும் இந்த பூமியில் சந்திக்க மாட்டோம் என்று எனக்குத் தெரியும்."

606, பென்சிலின், மற்றும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்தார்கள், அதை நிறுத்த முடியவில்லை; வெகு தூரம் சென்றுவிட்டது.

32 எனவே நான் சொன்னேன், "பரலோக பிதாவே," அவர் என்னை ஜெபிக்கச் சொன்னார், நான் சொன்னேன், "எனக்கு இது புரியவில்லை, இங்கே நான் என் விமானத்தைத் தவற விட்டுவிட்டேன், நீர் என்னை இந்த வழியாக நடக்க வைத்தீர். இப்போது இது ஒன்றுதான்... பார்ப்பதற்கு, நீர் இங்கே இருக்கிறீர். இப்போது, ஆண்டவரே, இந்த ஏழை பழைய பரிசுத்த தாயின் ஜெபத்தைக் கேளும்."

நான் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அவன் "அம்மா, ஓ, அம்மா" என்று சொல்வதைக் கேட்டேன். அது என்ன? கிருபை பற்றிக்கொண்டது. "அம்மா..." என்றான். அவர் எழுந்தார்; சிரிக்கத் தொடங்கினார், தனது பெரிய கன்னங்களைத் துடைத்துக்கொண்டே; "சொல்லு, கண்ணே" என்றார். "இது உன் அம்மா" என்றார். அவன் சொன்னான், "அம்மா, அறையில் வெளிச்சமாகிறது." சீயோனின் அந்தப் பழைய கப்பல், தேவனுடைய கிருபை,

எனவே நான், "நாம் ஜெபிக்கலாமா அம்மா?" என்றேன். அவர், "ஆம், போதகரே" என்றார். நான், "அம்மா, எங்களை ஜெபத்தில் நடத்துங்கள்" என்றேன். அந்தச் சிறிய பழைய தேவபக்தியுள்ள, பரிசுத்தமான பெண்மணி மண்டியிட்டபோது, ஒரு பிரதான தூதரின் இருதயத்தை அசைக்கக்கூடிய ஒரு ஜெபத்தை அவர் ஏறெடுத்தார். அவர் தேவனிடம் ஜெபித்தபோது, "இப்போது, ஆண்டவரே, அடுத்த நகர்வு என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் நீர் வேலையில் இருக்கிறீர் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்றார். அதுதான் விஷயம்.

அவர் ஜெபித்து முடித்தபோது நான் அழுது கொண்டிருந்தேன். நான் அந்தப் பையனின் பாதங்களைப் பிடித்தேன், அவன் - பார்ப்பதற்கு இறப்பது போல் இருந்தான், அவன் குளிர்ந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். மருத்துவர் சொன்னார், "சீழ் நிறைந்துவிட்டது; அவனுடைய இருத யத்தில் ஒரு பெரிய ஓட்டை இருப்பதால் அப்படி வடிகிறது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். அவனுக்கு மிகவும் தாமதமாகிவிட்டது." அவர்கள் அவனுக்கு சால்வர்சான் (Salvarsan)

அவர் அதைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார், "தேவன் அவரோடு இடைபடத் தொடங்கினார். அவர் மிக வேகமாக வீட்டுக்குத் திரும்ப ஓடினார், கதவைத் திறந்தார்; அவள் கதவுக்குப் பின்னால் நின்று இன்னும் அழுது கொண்டிருந்தாள்." அவர் சொன்னார், "அவர் அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை, ஆனால் அவளைத் திருப்பி மீண்டும் முத்தமிட்டார், உடனே திரும்பி வெளியே சென்றார். வாசலுக்குச் சென்று, திரும்பிப் பார்த்து, 'குட்-பை' என்றார்." "அவள், 'குட்-பை,' என்று சொல்லி வாசலைப் பூட்டினாள்" என்று சொன்னார். மேலும், "வித்தியாசம் என்னவென்றால், கடைசி முறை அதில் ஒரு உணர்வு இருந்தது; அவர் அதை அர்த்தத்தோடு செய்தார்."

எனவே அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், அதில் ஒரு உணர்வு இருக்க வேண்டும். நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நபரைச் சென்றடைய உங்களிலிருந்து ஏதோ ஒன்று செலுத்தப்பட வேண்டும்.

8 சில வாரங்களுக்கு முன்பு மெச்சி கோவில், நாங்கள் அங்கே பேசிக்

கொண்டிருந்தோம், மேடையில் ஒரு வயதான மனிதர் வந்தார், அவர் பார்வையற்றவர். நான் அவரைப் பார்த்தேன்; அவருடைய வயதான சுருக்கங்கள் விழுந்த பாதங்கள், அனேகமாக ஒரு ஜோடி காலணிகள் கூட இருந்திருக்காது. ஐயோ, அந்த ஏழை மனிதர், அவர் மண்டியிட்டுத் தனது ஜெப மாலையை, அல்லது ஜெப மணிகளை, அவர்கள் என்ன சொல்வார்களோ அதை வெளியே எடுக்க விரும்பினார், எனவே நான் அவரைத் தூக்கி விட்டு, மொழிபெயர்ப்பாளர் மூலமாக, "அதைச் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை" என்று சொன்னேன்.

ஆனால் அவர் என்மேல் கைகளைப் போட்டபோது, பார்வையற்றவர்... நான் நினைத்தேன், "உங்களுக்குத் தெரியும், என் அப்பா உயிரோடு இருந்திருந்தால், அவர் இவருடைய வயதில்தான் இருந்திருப்பார். இங்கே நான் காலணிகள் அணிந்து இருக்கிறேன்." நான் கீழே பார்த்தேன், அவை அவருக்குப் பொருந்தாது, இல்லையென்றால் நான் என் காலணிகளை அவருக்குக் கொடுத்திருப்பேன். ஆனால் அந்த ஏழை

நான் சொன்னேன், "நான் ஹோட்டலை விட்டு வந்தேன்; என் விமானத்திற்கு இப்போது ஏறக்குறைய இரண்டு மணி நேரம் தாமதமாகி விட்டது." ஆனால் நான் சொன்னேன், "பரிசுத்த ஆவியானவர் என்னை இந்த வழியாகத் திரும்பி வரச் சொன்னார்."

அவர் அந்தச் சிறிய பழைய... "நீங்கள் இந்த வழியாக வருவீர்கள் என்று அவர் என்னிடம் சொன்னார்." கிருபை, கிருபையின் ஐசுவரியம்.

31 பின்னர் நான், "சரி, நாம் ஜெபிக்க லாமா?" என்றேன். அவன் பேசினான், நான், "அவன் என்ன சொல்கிறான்?" என்றேன். "அவன் முணுமுணுக்கிறான். அவன் ஒரு பெரிய இருண்ட கடலில் இருப்பதாகவும், அவன் தொலைந்துபோனதாகவும் நினைக்கிறான்" என்றார். நான் அவனை ஒரு நிமிடம் பார்த்தேன். அவன் சொன்னான், "ஓ, மிகவும் இருட்டாக இருக்கிறது; மிகவும் இருட்டாக இருக்கிறது; மிகவும் இருட்டாக இருக்கிறது. ஓ, நான் எங்கே போகிறேன் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை." அவன் படகில் துடுப்புகளை இழுப்பது போல இழுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இல்லமாக இருந்தது, கிறிஸ்து அங்கே இருந்தார்.

நான் படுக்கையைப் பார்த்தேன், சுமார் இருபது வயது மதிக்கத்தக்க, ஒருவேளை அவ்வளவு வயது இராது, பதினெட்டு, பதினாறு சொல்லலாம், ஒரு பெரிய, பார்ப்பதற்கு நன்றாக இருந்த கருப்பின பையன். அவன் கையில் போர்வையை வைத்துக்கொண்டு, "ம்ம்ம், ம்ம்ம்" என்று முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

நான், "எவ்வளவு நேரமாக அவன் அப்படிச் செய்கிறான்?" என்று கேட்டேன். "இரவு முழுவதும், போதகரே" என்றார். நான், "அம்மா, என் பெயர் பிரான்ஹாம், என்னைப் பற்றி எப்போதாவது கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?" என்றேன். அவர், "இல்லை, ஐயா, போதகரே, நான் கேள்விப்பட்டதில்லை" என்றார். நான், "என் ஊழியம் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதும் நோயாளிகளுக்காக ஜெபிப்பதும் ஆகும்" என்றேன். அவர், "நான் உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை, போதகர் பிரான்ஹாம்" என்றார்.

மனிதர், மிகவும் வறுமையில் இருப்பதை உணர்ந்தேன். இவ்வளவு இருந்தும், ஒருவேளை ஒரு நல்ல உணவு கூட இருந்திருக்காது, உடுத்துவதற்குத் துணிகள் இல்லை, ஒருவேளை அவர் அறிந்தது போன்ற... அநேக சுமைகளைக் கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை, அதோடு பார்க்க முடியாத இருளில் அடைபட்டிருப்பது. எனக்குள்ளே ஏதோ ஒன்று இரத்தம் சிந்தத் தொடங்கியது, "ஓ, தேவனே, அந்த ஏழை மனிதன், என்னைப் போன்ற ஒரு மனிதன், உணர்வுகள் உள்ளன, அவன் நேசிக்கிறான், உண்கிறான், குடிக்கிறான், வாழ்கிறான்; அவன் ஒரு மனிதன், அவன் இந்த நிலையில் இருக்கிறான்."

அவருக்காக ஜெபிக்கும்போது, என் கைகளை அவர் மேல் வைத்தேன், அவருடைய வயதான கைகள் என் தோளில் கிடந்து தட்டிக் கொண்டிருந்தன. நான் சொன்னேன், "பரலோக பிதாவே, அவர் அப்படி இருப்பதைப் பார்ப்பது எனக்கு இந்த உணர்வை ஏற்படுத்துமானால், அது உமக்கு என்ன செய்யும்?" சில நிமிடங்களில் அவர் சத்தமிடுவதையும்

ஆரவாரிப்பதையும் கேட்டேன்; அவர் தனது பார்வைப் பெற்றார்.

9 இப்போது அது என்னவென்றால், அது அன்பு. அன்பு, என் சகோதரர்களே, ஏழாம் வகுப்பு மட்டுமே படித்த நான் இன்று காலை அறிஞர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை உணர்கிறேன். ஆனால் எவ்வளவு இறையியல் இருக்கிறது என்பதும், வேத வசனங்களை நமது கருத்துக்கு ஏற்றவாறு எத்தனை விதங்களில் திருப்புகிறோம் என்பதும் எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்தாது, அன்பின் இடத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள எதுவுமே இருக்காது: "அந்நிய பாஷைகளானாலும் ஓய்ந்து போம், தீர்க்கதரிசனங்களானாலும் ஒழிந்துபோம், அறிவானாலும் ஒழிந்துபோம், ஆனால் அன்பு என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும்."

இன்று காலை நாம், கிறிஸ்தவ மக்களாக, இன்று பூமியில் உள்ள மாபெரும் நெருக்கடியை எதிர்கொண்டிருக்கிறோம், இது போன்ற கூட்டங்களில் நாம் ஒரு காரியத்திற்காக ஒருமனப்பட முடிந்தால், கர்த்தராகிய இயேசுவின் சுதந்தரத்தை நாம் நேசிக்கிறோம்

சட்டையைக் கட்டியிருந்தார். நான் நினைத்தேன், "ஓ, தேவனே, இது அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்." தேவனுடைய ஆவியால் நடத்தப் பட்டது. எல்லா நம்பிக்கையும் போய் விட்டது, ஆனால் அன்பு இன்னும் அங்கே இருந்தது. அன்பு பயப்படுவதில்லை; அது கிருபைக்காகக் காத்திருக்கிறது.

30 அன்று காலை நான் உள்ளே நுழைந்த போது, குறுக்கே ஒரு சிறிய பழைய திரையும், கீழே தொங்கும் ஒரு கலப்பை முனையும் இருந்தது, அறைக்குள் நுழைந்தேன்... நான் அரசர்களின் அரண்மனைகளில் இருந்திருக் கிறேன், அமெரிக்காவில் உள்ள சில அழகான வீடுகளில் இருந்திருக்கிறேன், ஆனால் அன்று காலை அந்தச் சிறிய பழைய கருப்பின வீட்ல் நுழைந்தபோது உணர்ந்ததை விட அதிகமான வரவேற்பை என் வாழ்க்கையில் நான் உணர்ந்ததில்லை. சுவரில் என்னை முதலில் சந்தித்தது, ஏதோ ஒரு வகையான சுவரொட்டி படம் அல்ல, ஆனால் "தேவன் எங்கள் இல்லத்தை ஆசீர்வதிப்பாராக" என்ற வாசகம். தரையில் ஒரு விரிப்பு மற்றும் ஒரு சிறிய பழைய இரும்பு கட்டில், ஆனால் அது ஒரு

எனக்குக் கொடுத்தீர், ஆனால் உம்முடைய எலியா எங்கே?" "ஓ ஆண்டவரே, இரக்க மாயிரும்" என்றேன் என்றார். அவர் சொன்னார், "நான் ஏறக்குறைய இரவு முழுவதும் ஜெபித்தேன்." "இன்று காலை, பொழுது விடிவதற்கு சற்று முன்பு," அவர் சொன்னார், "நான் ஒரு கனவு கண்டேன்." "ஒரு மனிதர் பழுப்பு நிற உடையும் பழுப்பு நிறத் தொப்பியும் அணிந்து தெருவில் நடந்து வருவதைக் கண்டேன்" என்றார். ஆண்டவர், "நான் அவரை அனுப்புவேன்" என்று சொன்னதாக அவர் சொன்னார். மேலும் அவர், "நான் விடிந்ததிலிருந்து இங்கே நின்று கொண்டிருக்கிறேன்" என்றார், நான் அப்படித் தான் உடை அணிந்திருந்தேன். சரியான நோக்கத்துடன் அன்பு செலுத்தப்படும்போது, தெய்வீகக் கிருபை உள்ளே நுழைந்தாக வேண்டும்.

விஷயம் தெரியாமல், நான், "சரி, உங்கள் பையன் சாகக்கிடக்கிறானா?" என்றேன். "ஆம்" என்றார். நான் அவர் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தபோது, அவர் காலைப் பனியால் ஈரமாக இருந்தார். தலையில் ஒரு ஆணின்

என்று நம் இருதயத்தில் தீர்மானிக்க முடிந்தால், நம்மால் அதை உணர முடியும்...

மற்றொரு மாலை வேளையில் நான் இங்கே இடத்தின் பின்னால் இருக்கும் சபைக் கூடாரத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, அன்பைப் பற்றியும், மக்களின் உணர்வை நாம் எப்படிப் பெற வேண்டும், அவர்களுக்காக நாம் எப்படி உணர வேண்டும் மற்றும் அவர்களை நேசிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தேன்... தேவன் மனிதனின் கைகளில் கொடுத்த மிகப் பெரிய ஆயுதம் அன்புதான். அதன் மூலமாக... உங்களால் மக்களை ஏமாற்ற முடியாது. உங்களால் முடியாது...

10 நான் ஒரு வனப் பாதுகாவலராகவும் (game warden), இயற்கை ஆர்வலராகவும் இருந்தது உங்களுக்குத் தெரியும்... என் தாய் ஒரு பாதி இந்தியப் பழங்குடி இனத்தவர், நான் வெளிப்புறங்களை நேசிக்கிறேன். நான் இதைச் சொல்லும்போது நான் என்ன அர்த்தப் படுத்துகிறேன் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காக வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரு சிறிய குறிப்பு இது. இழந்த ஆத்துமாக்

களுக்கான பாரம் கிறிஸ்தவ சபையின் மேல் வரும் வரை, நாம் காற்றோடு சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். நாம் பேசுவதை நிறுத்து வோம்... நான் வரங்களையும், அடையாளங் களையும், அற்புதங்களையும் நம்புகிறேன், ஏன், நிச்சயமாக. அது சரீரத்தோடு தொடர்புடையது, ஆனால் அன்பிற்கும் இழந்த ஆத்துமாக்களுக்கும் முன்னதாக அதை வைக்க வேண்டாம். நம் இருதயங்களில் ஒரு பாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வோம்.

11 எருசலேமின் மத்தியில் செய்யப்பட்ட அருவருப்புகளுக்காகப் பெருமூச்சுவிட்டு அழுத வர்களிடம் மட்டுமே, பரிசுத்த ஆவியானவர் யூதர்களைக் குறிக்க வந்தார். இப்போது, ஒருவேளை இன்று காலை, நாம் இந்த சவாலை ஏற்றுக்கொள்வோம்... எல்லா மகிமையும், எல்லா வல்லமையும், இந்தக் கூட்டத்தில் தேவன் நமக்குக் கொடுத்த அனைத்தும், நாம் கண்ட பெரிய காரியங்கள், நேற்றிரவு எத்தனை பேர் முகங்குப்புற விழுந்து மின்னியா போலிஸின் அருவருப்புகளுக்காகக் கதறி அழுதார்கள்? பாருங்கள், அங்கேதான் நீங்கள்

வில்லாமல் இருக்கிறான். நான் நேற்றிரவு அவன் படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தேன்" என்றார். இதோ ஒரு தாயின் அன்பிற்கு உன்னத கிருபை.

அவர் சொன்னார், "நான் நேற்றிரவு என் படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தேன், போதகரே, நான் சொன்னேன், 'ஓ ஆண்டவரே, ஜெபத்திற்குப் பதிலாக நீர் எனக்குக் குழந்தையைக் கொடுத்தீர். நான் உமக்கு வாக்களித்தபடியே அதை உம்மிடம் திருப்பித் தந்தேன். இப்போது, ஆண்டவரே, அவன்... தவறு செய்துவிட்டான், தவறான சகவாசத்தில் மாட்டிக்கொண்டான், அவன் பால்வினை நோயால் (venereal disease) சாகக்கிடக்கிறான், அவன் இரத்தம் முழுவதும் சீழ் பிடித்திருக்கிறது.' மேலும், 'இப்போது, ஆண்டவரே, நான் அந்தக் குழந்தையை நேசிக்கிறேன்' என்றேன்." அங்கே அன்பு இருக்கிறது. அன்பு செலுத்தப் படும்போது, தெய்வீகக் கிருபை உள்ளே நுழைந்தாக வேண்டும்.

29 அவர் சொன்னார், "இப்போது நான் உம்மை மன்றாடுகிறேன், ஆண்டவரே," அவர் சொன்னார், "இதோ என் குழந்தை, நீர் அதை

கதையை எப்போதாவது படித்திருக்கிறீர்களா?" நான், "ஆம், அம்மா" என்றேன்.

28 அவர் சொன்னார், "நானும் அப்படிப் பட்ட பெண் தான்." மேலும், "நான் அதே தேவனிடம், எலியாவின் தேவனிடம் ஜெபித்தேன்" என்றார். "நான் அவரிடம் கேட்டேன், அவர் எனக்கு ஒரு குழந்தையைக் கொடுத்தால், நான் அதை நேசிப்பேன், கவனித்துக்கொள்வேன், அதை அவருக்கு அர்ப்பணிப்பேன் என்று அவருக்கு வாக்குறுதி அளித்தேன்" என்றார். "ஆண்டவர் எனக்கு ஒரு பையனைக் கொடுத்தார்" என்று அவர் சொன்னார். "நான் அவனை நேசித்தேன், இன்னும் அவனை நேசிக்கிறேன்," மேலும், "நான் அவனை ஆண்டவருக்கு அர்ப்ப ணித்தேன்" என்றார். ஆனால், "போதகரே, வருந்துகிறேன், அவன் வழிவிலகிப் போய் விட்டான்" என்றார். மேலும், "இரண்டு நாட்களாக அவன் சுயநினைவில்லாமல் இருக்கிறான்," என்றும், "மருத்துவர் இங்கே வந்து, அவன் இனி ஒருபோதும் விழிக்க மாட்டான் என்று சொல்லிவிட்டார்" என்றும் சொன்னார். மேலும், "அவன் சுயநினை

இருக்கிறீர்கள். அவர் அப்படிப்பட்டவர்களை மட்டுமே குறித்தார். பாருங்கள்?

12 இப்போது, அன்பு எப்படி செலுத்தப் படுகிறது என்பதைக் காட்ட, இது... நீங்கள் இதைக் கேட்டு சிரிக்கலாம். ஆனால் நான் இங்கே நிற்பது எவ்வளவு உண்மையோ அதுவும் உண்மை. ஒருமுறை நான் ஒரு வயல்வெளியில் இருந்தேன், நான் வனப் பாதுகாவலராக இருந்தபோது. நான் வசித்த இடத்திற்குக் கீழே ப்ரூக் பண்ணையில் ஒரு காளை ஒரு கருப்பின மனிதரைக் கொன்றிருந்தது, பெரிய குர்ன்சி (Guernsey) வகைக் காளை. அது வேறொரு மனிதருக்கு விற்கப்பட்டிருந்தது. அவர் அதை மேய்ச்சல் நிலத்தில் அவிழ்த்து விட்டிருந்தார். அந்தக் காளை அங்கே இருப்பதை நான் அறிந்தி ருந்தேன், ஆனால் நான் யோசிக்கவில்லை.

நான் ஓடையில் சில மீன்களை விடுவித்துக் கொண்டிருந்தேன், எனக்காக ஜெபிக்கும்படி அழைத்த ஒரு மனிதரைப் பற்றி நான் நினைத்தேன். எனவே அந்த மனிதருக்காக ஜெபிக்க மலையின் குறுக்கே மேலே செல்லும் போது, வேலியிலிருந்து சுமார் முந்நூறு அல்லது

நானூறு கெஜம் தூரத்தில் ஒரு சிறிய புதர் கூட்டத்தில், இந்த குர்ன்சி காளை அங்கே படுத்திருந்தது. நான் அதற்கு அருகில் சென்றேன், அது எழுந்தது, அது ஒரு கொல்லும் வெறி கொண்டது. நான் பின்னால் வேலியைப் பார்த்தேன்; நான் ஓடுவதற்கு அது வெகு தூரத்தில் இருந்தது; அது எனக்கு மிக அருகில் இருந்தது. நான் ஏறுவதற்கு மரமும் இல்லை. சரி, நான் நினைத்தேன், "இதுதான் முடிவு; என்னால் இனி செல்ல முடியாது. நான் ஓட முயன்றால், அது என்னைப் பிடித்துவிடும், அதனால் நான் என்ன செய்ய முடியும்?"

13 இப்போது, அப்படிப்பட்ட நெருக்கடிகளுக்கு நாம் வரும்போதுதான் உன்னத கிருபை உள்ளே நுழைகிறது. என் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒன்று நடந்தது, அது மீண்டும் எப்போதாவது வந்தால், அது ஒருபோதும் என்னை விட்டு விலகாமல் இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். இன்று காலை இங்கே இருக்கும் ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள் கூட்டத்திற்கு இதைச் செலுத்துவதற்கு எனக்கு வல்லமை இருக்க ஒரு வழி இருந்திருந்தால் என்று நான் விரும்புகிறேன், அது உங்களை

காட்டு மல்லிகையும் (honeysuckles) ரோஜாக்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நறுமணம் வீசின, இருப்பதற்கு மிகவும் அழகான இடம். அதோடு பரிசுத்த ஆவியானவரால் நடத்தப்படுவது.

நான் இந்த வயதான கருப்பினப் பெண்மணியைப் பார்த்தேன், அவர் நான் வருவதைப் பார்த்ததும் கண்களைத் துடைக்கத் தொடங்கினார்; அவர் மீண்டும் பார்த்தார், கண்களைத் துடைத்தார், சிரிக்கத் தொடங்கினார். நான் நினைத்தேன், "அவர் மனதில் என்ன இருக்கிறது?" நான் பாடுவதை நிறுத்தினேன், கடந்து நடக்கத் தொடங்கினேன், அப்போது அவர், "காலை வணக்கம், போதகரே (Parson)" என்றார்.

நான், "காலை வணக்கம், அம்மா (Auntie)" என்றேன். நான் சொன்னேன், "நான் உங்களிடம் ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன், நான் ஒரு போதகர் என்று உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?"

அவர் சொன்னார், "போதகரே, ஒரு நிமிடம்," அவர் சொன்னார், "நீங்கள் வேதாகமத்தில் சூனேம் ஊர் ஸ்திரீயைப் பற்றிய

நோக்கி நடந்து சென்றபோது, என் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன், ஒரு மணி நேரம் கடந்துவிட்டது, விமானம் செல்லும் நேரத்தைக் கடந்துவிட்டது. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவர், "முன்னேறிச் செல்" என்றார். நான் கருப்பின மக்கள் வசிக்கும் பகுதிக்குச் செல்லும் வரை போய்க்கொண்டே இருந்தேன்.

27 அங்கே கீழே ஒரு சிறிய கருப்பின மக்கள் பகுதியில், பல சிறிய வீடுகள் இருந்தன, ஒரு சிறிய குன்று போல இருந்த இடத்தில் கீழே சென்றபோது, நான் அங்கே நடந்து கொண்டிருந்தேன், நான் பார்த்தேன், வாசலில் சாய்ந்து கொண்டு, ஒரு வயதான வழக்கமான ஆன்ட் ஜெமைமா (Aunt Jemima) போன்ற கருப்பினப் பெண்மணி இருந்தார்கள். நீங்கள் பெந்தெகொஸ்தே மக்கள் பாடும் அந்தச் சிறிய பாடலை நான் பாடிக்கொண்டிருந்தேன், "நானும் அவர்களில் ஒருவன் என்று சொல்வதில் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்." நான் போய்க் கொண்டிருந்தேன், அதைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டு, அழகான காலைப் பொழுது, வசந்த காலம், சூரியன் மேலே உயர்ந்திருந்தது, மலையின் பக்கத்திலிருந்த வாசனைகளும்,

விட்டு ஒருபோதும் நீங்காது. ஓரிகானில் அந்த வெறிபிடித்தவன் (maniac) என்னைக் கொல்வதற்காக மேடைக்கு ஓடி வந்தபோது, உங்களில் பலர் அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்திருப்பீர்கள். அங்கே ஏதோ நடந்தது.

அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எப்படி நடந்தன என்று நீங்கள் அடிக்கடி ஆச்சரியப் பட்டிருப்பீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். என் உயிரைப் பறிக்க அவன் அங்கே இருந்தாலும், அந்த மனிதனை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக, அவனுக்காக ஒரு தெய்வீக அன்பு உள்ளே வந்தது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அமர்ந்திருக்கையில், அவன் என்னை வேஷதாரி என்றும், புல்லுக்குள் இருக்கும் பாம்பு என்றும் அழைத்தான், என் முகத்தில் துப்பினான், தன் முஷ்டியை மடக்கி, "உன் உடலில் உள்ள ஒவ்வொரு எலும்பையும் முறிப்பேன்" என்றான். அநேகமாக இங்கே அமர்ந்திருக்கும் மக்கள் அங்கே இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த மனிதனை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக, எனக்குத் தேவைப்பட்ட அந்தத் தருணத்தில் ஏதோ ஒன்று - கிருபை உள்ளே வந்தது.

கிருபை உள்ளே வந்து ஒரு தெய்வீக அன்பை என் இருதயத்தில் செலுத்தியது, அதை நான் அவனுக்குச் செலுத்த முடிந்தது, மேலும் நினைத்தேன், "அங்கே ஒரு மனிதன் நிற்கிறான், என்னைப் போன்ற ஒரு மனிதன்." "அவன் உண்பதையும் குடிப்பதையும் தன் குடும்பத் தையும் விரும்புகிறான்; ஆனால் பிசாசு அவனைக் கட்டியிருக்கிறான்" என்று சொன்னேன். எனவே தேவனுடைய அன்பு என்னை நெருக்கியது, அந்த மனிதன் தன்னைத் தாழ்த்தி என் கால்களில் விழுந்தான். அன்பு செலுத்தப்பட்டபோது கிருபை உள்ளே நுழைந்தது.

14 என்னைக் கொல்ல முயன்ற அந்தக் காளையின் விஷயத்தில், அது எழுந்து நின்றது, என்னைப் பார்த்தது, மூன்று அல்லது நான்கு முறை மூச்சிரைத்தது, தன் கொம்புகளைத் தரையில் முட்டியது. நான் சுற்றிலும் பார்த்தேன், ஒன்றும் இல்லை. ஒரு அதிகாரியாக நான் துப்பாக்கி வைத்திருக்க வேண்டும், என்னிடம் ஏன் அது இல்லை என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்; நான் அந்தக் காளையைக் கொன்றுவிட்டு, அதற்கான பணத்தைக் கொடுத்திருப்பேன்.

தெளிவாகக் கேட்கிறீர்களோ அவ்வளவு தெளிவாக, ஏதோ ஒன்று என்னிடம், "திரும்பி நீ வந்த வழியே போ" என்று சொன்னது.

26 உங்களுக்கு எப்போதாவது அப்படி ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா? அப்படியானால் அந்த நடத்துதலைப் பின்பற்றுங்கள். எனவே நான் திரும்பி, ஹோட்டலைக் கடந்து, வெகு தூரம் கீழே, வேறொரு இடத்திற்குச் சென்றேன், "ஐயோ," என்று நினைத்து என் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன், "விமானம் புறப்பட நேரமாகிவிட்டது" என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஏதோ ஒன்று என்னைத் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. நான் நகர்ந்து செல்லச் செல்ல, ஏதோ ஒன்று, "முன்னேறிச் செல்" என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தது. நான் நகரின் சிறந்த பகுதியிலிருந்து வெளியேறி, ஆற்றை நோக்கி, வெகு தூரம் கீழே சென்றேன்.

நான் நினைத்தேன், "நான் என்ன செய்கிறேன், இங்கே போய்க் கொண்டி ருக்கிறேன்?" எனக்குத் தெரியவில்லை. பல நேரங்களில் நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை, தெய்வீகக் கிருபை நடத்தும் வரை அது போதும். நான் அந்த ஆற்றை

உங்களைப் போன்ற பெந்தெகொஸ்தே மக்களை முதன்முதலில் சந்தித்து சுமார் எட்டு அல்லது பத்து ஆண்டுகள் இருக்கும். நான் தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தேன், "இயேசுவே என்னைச் சிலுவையின் அருகில் வைத்துக்கொள்ளும், அங்கே ஒரு விலையேறப்பெற்ற ஊற்று இருக்கிறது" என்ற சிறிய பாடலை முணுமுணுத்துக்கொண்டு சென்றேன். நான் தெருவில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, ஏதோ ஒன்று என்னிடம், "நில்" என்று சொன்னது. தேவனுடைய ஆவியால் நடத்தப்படுவதை நீங்கள் நம்புகிறீர்களா? நிச்சயமாக நீங்கள் நம்புகிறீர்கள். ஏதோ ஒன்று, "நில்" என்று சொன்னது. நான் நின்றேன். நான் தபால் நிலையத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் இருந்தேன், அது பரிசுத்த ஆவியானவர். அவர் இன்றும் பரிசுத்த ஆவியானவராகவே இருப்பதற்காக நான் இன்று மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

நின்றபடியே, நான் ஒரு சிறிய இடத்திற்குள் சென்றேன்; நான் ஜெபித்தேன்; "பரலோக பிதாவே, நீர் என்னோடு பேசுகிறீரா?" என்று கேட்டேன். என் குரலை நீங்கள் எவ்வளவு

ஆனால் என்னிடம் துப்பாக்கி இல்லை. என்னிடம் துப்பாக்கி இல்லாததை தேவன் பார்த்துக்கொண்டார்.

எனவே ஒரு நெருக்கடியான நேரத்தில் தனது தெய்வீகக் கிருபையை அவர் காட்ட விரும்பினார். துப்பாக்கியையோ அல்லது இந்த உலகின் எந்த ஆயுதத்தையோ விட மேலான ஒன்று என்னைத் தாக்கியது. அது தெய்வீகக் கிருபை என் இருதயத்தைப் பற்றிக்கொண்டது, அந்த விலங்கைப் பற்றி நினைத்தேன், நான் வாழ விரும்புவதைப் போலவே அதுவும் வாழ விரும்பியது. அது என் உயிரைப் பறிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தாலும், அதை வெறுப்பதற்குப் பதிலாக, நான் அதை நேசித்தேன். அது சிறுபிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றலாம், ஆனால் அதுதான் உண்மை.

15 அது என்னை நோக்கி பாய்ந்து வந்தபோது, நான் சொன்னேன், "தேவனின் படைப்பே, நான் தேவனின் ஊழியன்; சாகும் தருவாயில் இருக்கும் ஒரு மனிதனுக்காக நான் ஒரு முறையான அழைப்பின் பேரில் இருக்கிறேன். நம்மைப் படைத்தவர் என்னை அனுப்பியிருக்கிறார், உன் ஓய்விலிருந்து

உன்னைத் தொந்தரவு செய்ததற்காக வருந்துகிறேன், ஆனால் நம் இருவரையும் படைத்தவரின் நாமத்தில், அந்த மரத்தடியில் சென்று படுத்துக்கொள்."

அது எனக்கு மிக அருகில், பத்து அடிக்குள் வந்தபோது, இன்று காலை என் சகோதரர்களாகிய உங்களைப் பார்த்து நான் எப்படி பயப்படமாட்டேனோ, அதுபோல அந்த விலங்கைப் பார்த்து நான் பயப்படவில்லை, தெய்வீக அன்பு வந்தது, பூரண அன்பு பயத்தைப் புறம்பே தள்ளும். அது நின்றது. அது மிகவும் சோர்வுற்றதாகக் காணப்பட்டது; அது இருபுறமும் பார்த்தது, திரும்பி, நடந்து சென்று, அந்த மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டது, நான் அதற்கு மூன்று அடி தூரத்தில் நடந்து, வயல் வழியாகப் பாதுகாப்பாகக் கடந்து சென்றேன்.

16 அன்பு செலுத்தப்படும்போது, தேவனுடைய தெய்வீக உன்னத கிருபை பொறுப் பேற்றுக் கொள்கிறது. அதுதான் நம் சகோதரருக்கும் நடந்தது. அவர் என்னையும் சகோதரர் ராபர்ட்ஸையும், அல்லது சகோதரர் ராபர்ட்ஸையும் என்னையும் நம்பியிருந்தபோது, ஒவ்வொரு மனிதனையும் நம்பியிருந்தபோது,

ஒரு விலங்கின் மேல் தெய்வீகக் கிருபை இறங்கியது. தெய்வீகக் கிருபை ஒரு விலங்கின் மேல் அப்படிச் செயல்படுமானால், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் தெய்வீக அன்பிற்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து, அவரை ஏற்றுக் கொண்ட ஒரு மனிதருக்கு அது எப்படிக் கிடைக்கும்.

25 வெகு காலத்திற்கு முன்பு அல்ல, டெக்சாஸில் ஒரு மாநாட்டிலிருந்து வரும்போது, நாங்கள் ஒரு புயலில் சிக்கினோம், விமானம் மெம்பிஸ், டென்னசியில் தரையிறங்கியது. நான் அங்கே பீபாடி ஹோட்டலுக்குச் (Peabody Hotel) சென்று இரவு தங்கினேன். நான் உள்ளே இருந்தபோது அவர்கள் என்னிடம், "நாளை காலை ஏழு மணிக்கு விமானம் செல்லும், உங்களை அழைத்துச் செல்ல வண்டி வரும்" என்று சொன்னார்கள். நான், "சரி" என்றேன்.

மறுநாள் காலை நான் ஐந்து மணிக்கு எழுந்தேன், சில கடிதங்கள் எழுதினேன்; தபால் நிலையத்திற்கு ஓடிச் சென்று அவற்றை அனுப்பலாம் என்று நினைத்தேன். நான் தெருவில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். நான்

நீர் இதை வழிநடத்தியிருந்து, அது நீர்தான் என்பதை நான் அறிந்துகொள்ளாதபடிக்கு மதியீனனாக, அல்லது மிகவும் மும்முரமாக இருந்திருந்தால், தேவனே, நீர் இந்த அப்பொசத்தைச் சுகமாக்கும்படி நான் ஜெபிக்கிறேன்" என்றேன்.

எவர் முன்பாக நாம் நிற்கிறோமோ அந்த சர்வவல்லமையுள்ள தேவன், என் கம்பீரமான நியாயாதிபதி அறிய, அந்த அப்பொசம் திரும்பி என்னைப் பார்த்தது, எழுந்தது, தன் குட்டிகளை எடுத்து, தன் பைக்குள் போட்டது, அந்த வாலை மேலே தூக்கியது, அந்தச் சாலையில் நேராக நடந்து சென்று, வாசலில் வெளியேறி, "நன்றி, ஐயா" என்று சொல்வது போலத் திரும்பிப் பார்த்து, தன் குட்டிகளுடன் நேராகக் காட்டுக்குள் சென்றது.

24 அது என்ன? அன்பு செலுத்தப் படும்போது, தெய்வீகக் கிருபை அதன் இடத்தைப் பிடித்து அதற்கு உதவுகிறது. அந்தக் கருப்பினப் பெண்ணின் இருதயத்தில் அன்பு தோல்வியுற்றபோது, அந்த அப்பொசத்திற்குத் தன் குட்டிகள் மேலிருந்த அன்பு, விடுதலையின் ஜெபத்திற்காக ஒரு இடத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட

தான் தேவன் என்பதை அவருக்குக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. அவருடைய அன்பு ஒரு இடத்திற்கு வந்தபோது, மருத்துவர்களாலும் அவருக்கு இனி ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்ற அந்தப் பெரிய நெருக்கடியில் தேவன், என்னால் அவருக்கு உதவ முடியவில்லை, வல்லமையின் தரிசனம், என்னுடைய சொந்த - வரமானது கிரியை செய்யவில்லை. சகோதரர் ராபர்ட்ஸின் சுகமளிக்கும் வரம் கிரியை செய்யவில்லை; என்னுடைய தரிசன வரம் கிரியை செய்ய வில்லை; மருத்துவர்களால் செயல்பட முடிய வில்லை; அப்போது உன்னத கிருபை உள்ளே நுழைந்து ஒரு ஆசீர்வாதத்தைக் கொண்டுவந்தது.

17 ஒரு நாள் என் முற்றத்தில் புல் வெட்டிக் கொண்டிருந்தபோது, முன்பகுதியை வெட்டி விட்டு, சில சுற்றுகள் வெட்டிவிட்டு, நான் மிக வேகமாகப் பின்பகுதிக்குச் சென்று, என் ஆடைகளை மாற்றி, மக்களுக்காக ஜெபிக்கச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. நான் கொல்லைப் புறத்திற்குச் செல்வதற்குள் எங்கள் முன் புல்வெளி வளர்ந்துவிட்டது. ஒரு பிற்பகலில், வெப்பமாக இருந்தது, வீட்டில் யாரும் இல்லாதபோது இன்னும் சில சுற்றுகள்

ஓட்டுவதற்காக நான் என் சட்டையைக் கழற்றினேன். வேலியின் ஒரு மூலையில், அங்கே ஒரு குளவிக் கூடு (hornets' nest) இருப்பதை நான் மறந்துவிட்டேன். சட்டை அணியாத நான், இந்த மின்சார புல்வெட்டும் இயந்திரத்தை வேலிக்குள் ஓட்டி அந்தக் குளவிகளை உலுக்கிவிட்டேன், குளவிகள் எப்படி இருக்கும் என்று உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு நொடியில் அவை என் மேல் மொய்த்துவிட்டன, மிகுந்த கோபத்துடன் இருந்தன. சரி, அவற்றில் ஒன்று உங்களைக் கொல்லக்கூடும், தலையில் கொட்டினால், உங்கள் உச்சந்தலையில், அல்லது நெற்றிப்பொட்டில் எங்கேயாவது கொட்டினால் அது உங்களைக் கொன்றுவிடும்.

எனவே அந்த நெருக்கடியில், நான் உதவியற்றவனாக நின்ற அந்தத் தருணத்தில், உன்னத கிருபை பொறுப்பேற்றுக்கொண்டது, ஏதோ ஒன்று நடந்தது. அது எவ்வளவு பிள்ளைத்தனமாகத் தோன்றினாலும், நான் அந்தச் சிறிய உயிரினங்களை நேசித்தேன். அவை... நான் நினைத்தேன், "அவை தங்கள் கூட்டில் இருந்தன, தேவன் தனது ஞானத்தில்,

என்று எனக்குத் தெரியவில்லை" என்று நினைத்தேன்.

23 அப்போது ஏதோ ஒன்று சொன்னது, "சரி, நீ நேற்று அன்பைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தாய். இந்த அப்பொசம் தன் குட்டிகளை மிகவும் நேசிப்பதால், நான் அதை இங்கே உன் வாசலுக்கு அனுப்பினேன், அது இருபத்தி நான்கு மணி நேரமாக இங்கே கிடக்கிறது, ஜெபிக்கப்படுவதற்காக அது தன் முறைக்காகக் காத்திருக்கிறது."

நான் காத்திருந்தேன், "பரலோக பிதாவே, ஒரு மனுஷி தன் குழந்தைக்கான அன்பை நிராகரித்த நிலையில், நீர் இந்த விலங்குக்குள் அன்பை வைத்திருக்கிறீர், அதற்கு... ஆத்துமா இல்லை, அது காடுகளிலிருந்து ஒவ்வொரு இடமாகப் பரிசுத்த ஆவியானவரால் வழி நடத்தப்பட்டு அந்தப் பாதைக்கு வந்து, ஒரு வாசல் அல்லது வேலி இருந்த ஒரே இடத்திற்குத் திரும்பியிருக்கிறது." நான், "என்னை மன்னியும்" என்றேன்.

வெளியே சென்று, "பரலோக பிதாவே, இந்த வாயில்லா ஜீவன் ஜெபிக்கப்படுவதற்காக

தெரியும். சூரியன் மறைந்தவுடனே அது நகர்ந்திருக்கும். ஆனால் அது இரவு முழுவதும் கிடந்தது, அந்தச் சிறிய அப்பொசம்கள் இன்னும் தங்கள் தாயிடம் பால் குடிக்க முயன்று கொண்டிருந்தன. எட்டு வயது சிறுமியான என் மகள் பெக்கி என்னிடம் கேட்டாள்; "அப்பா, நீங்கள் அதைக் கொல்லப் போகிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

நான், "இல்லை, கண்ணே" என்றேன். "இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்து என்ன செய்கிறாய்? அம்மாவுடன் வீட்டுக்குள் ஓடு" என்றேன்.

நான் அங்கே சென்றேன், பனித்துளி படர்ந்திருந்த அதன் காலை எட்டி உதைத்தேன், அது இன்னும் அங்கே கிடந்தது, ஆனால் அதன் வாயின் ஒரு பகுதி அசைவதை நான் கண்டேன்; அது உயிருடன் இருக்கிறது. நான் நினைத்தேன், "ஓ, நான் என்ன செய்ய முடியும்?" நான் பெக்கியை வீட்டுக்குள் போகச் செய்தேன். நான் வரவேற்பறையில் (den room) சென்று உட்கார்ந்தேன். அங்கே உட்கார்ந்து, என் நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டு, "சரி, இந்த விலங்கை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது

ஏதோ ஒரு நோக்கத்திற்காக அவற்றை இங்கே வைத்தார், அவை தங்கள் கூட்டில் இருந்தன, நான் அவற்றைத் தொந்தரவு செய்தேன்." அவை என்னைத் தொந்தரவு செய்ய வரவில்லை; நான் அவற்றைத் தொந்தரவு செய்தேன். நான் சொன்னேன், " தேவனின் சிறிய படைப்புகளே, நான் தேவனுடைய ஊழியன், அவருடைய நோயுற்ற பிள்ளைகளுக்காக ஜெபிக்க முயற்சிக்கிறேன், நான் என் புல்வெளியை வெட்ட வேண்டும், நான் உங்களைத் தொந்தரவு செய்தேன். நான் இதைச் செய்ததற்காக வருந்துகிறேன், நான் உங்களை நேசிக்கிறேன்." நீங்கள் அதை உண்மையாகச் சொன்னால், அது வேலை செய்யும். உங்களால் ஒரு தேனீயை ஏமாற்ற முடியாவிட்டால், ஒரு மனிதனை எவ்வளவாய் ஏமாற்ற முடியாது. நீங்கள் எதைப் பற்றி பேசுகிறீர்களோ அதை நீங்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும்; நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

18 நான் சொன்னேன், " தேவனின் சிறிய படைப்புகளே, உங்கள் கூட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லுங்கள், நான் இனி உங்களைத் தொந்தரவு செய்யாமல் பார்த்துக்கொள்வேன்." குளவிகளால் மூடப்பட்டிருந்தேன். நியாயத்தீர்ப்பு நாளில்

தேவனையும், மக்களாகிய உங்களையும் நான் சந்திக்க வேண்டும் என்பதால் (சொல்கிறேன்), அந்தக் குளவிகள் இரண்டு மூன்று முறை கூட்டமாகச் சுற்றின, ஒன்று நேராகப் பறந்தது, இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில், வெற்றி கொள்ளும் அன்பின் கிருபையினால் அவை ஒவ்வொன்றும் நேராகக் கூட்டுக்குள் திரும்பிச் சென்றன.

அன்புள்ள மரிக்கும் ஆட்டுக்குட்டியே, உமது விலையேறப்பெற்ற இரத்தம்

அதன் வல்லமையை ஒருபோதும் இழக்காது,

தேவனால் மீட்கப்பட்ட திருச்சபை அனைத்தும்

இனி பாவமில்லாமல் இரட்சிக்கப்படும் வரை.

விசுவாசத்தினால் நான் அந்த நீரோடையைக் கண்டதிலிருந்து

உமது காயங்களிலிருந்து பாயும் இரத்தம்,

மீட்கும் அன்பே என் கீதமாயிருக்கிறது

அவர் சொன்னார், "சரி, அந்தக் குட்டிகள் பயங்கரமான சாவைச் சந்திக்கப் போகின்றன. அதைக் கொன்றுவிட்டு, அந்தச் சிறியவைகளை எடுத்து..." அவர் ஒரு கால்நடை மருத்துவர், "அவற்றைத் தரையில் வீசி, கொன்றுவிடுங்கள் அல்லது ஏதாவது செய்யுங்கள்," என்றார், "அவை சீக்கிரம் இறந்துவிடும்." அவர் சொன்னார், "நீ ஒரு வேட்டைக்காரன், ஏன் உன் துப்பாக்கியை எடுத்து அவற்றைச் சுடக்கூடாது?" நான் சொன்னேன், "நான் ஒரு வேட்டைக்காரன், ஆனால் நான் ஒரு கொலைகாரன் அல்ல."

22 மறுநாள் காலையில், எழும்பு-ும்போது, என் சிறுமி ரெபேக்கா, இன்று காலை இங்கே எங்கேயோ உட்கார்ந்திருக்கிறாள், அவள் அதிகாலையில் வராண்டாவில் இருந்தாள். நான் அவளைப் பார்த்தேன், நான் எழுந்தேன்; இரவு முழுவதும் என்னால் சரியாக ஓய்வெடுக்க முடியவில்லை. பாதுகாப்பு முறைகளைப் படித் திருப்பதால் எனக்குத் தெரியும், ஒரு விலங்கி னமாக, அந்த அப்பொசம் எப்போதாவது நகர்ந்திருந்தால், சூரியன் மறைந்தவுடனே அது நகர்ந்திருக்கும். வேறு எந்த வேட்டைக் காரருக்கும், இயற்கை ஆர்வலருக்கும் அது

அன்று இரவு திரு. வுட் வந்து என்னைச் சிறிது நேரம் வெளியே ஓய்வெடுக்க அழைத்துச் சென்றார், பதினொரு மணிக்குத் திரும்பி வந்தோம், அது இன்னும் அங்கேயே கிடந்தது. "அது இறந்துவிட்டது" என்றார். திருமதி. வுட் என்னிடம் சொன்னார், "பில்லி, ஏன் அதை நீ கொன்றுவிடக்கூடாது."

நான் சொன்னேன், "என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது, திருமதி. வுட்; அது ஒரு தாய்." அவர் சொன்னார், "சரி, அந்தச் சின்னக் குட்டிகள் பயங்கரமான சாவைச் சந்திக்கும். அதில் உயிர் இருக்கிறதா என்று பார்க்க நீ அதைத் தட்டிப் பார்க்க வேண்டும்."

நான் சொன்னேன், "அது அடிபட்டிருக்கிறது; அதன் தலை மெல்லப்பட்டிருக்கிறது; அதன் கால்கள் எல்லாம் மெல்லப்பட்டிருக்கிறது." அவர் சொன்னார், "ஆனால் அது... அது சாகத்தான் போகிறது." மேலும், "அது சும்மா வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது" என்றார். "அதன் உயிரைப் போக்குவதுதான் மனிதாபிமான செயல்" என்றார். நான் சொன்னேன், "ஆனால், சகோதரி வுட், அது ஒரு தாய்; அது அந்தக் குட்டிகளுக்காகப் போராடுகிறது."

நான் மரிக்கும் வரை அதுவே இருக்கும்.

19 அவர் எவ்வளவு அற்புதமாக கிரியை செய்கிறார். அவர் எப்படி அந்தக் காரியங்களைச் செய்ய முடியும். சில காலத்திற்கு முன்பு, கடந்த ஆண்டு நீங்கள் கிறிஸ்தவ வர்த்தகர்கள் அந்தக் கட்டுரையை வெளியிட்டீர்கள். அது என் நினைவில் இருக்கிறது, நான் அதைச் சொல்லி விடுகிறேன். திரு. மெர்சியர் மற்றும் திரு. கோட் இன்று காலை இங்கே அமர்ந்திருக்கிறார்கள், என் வீட்டில் இருந்தார்கள்; இயற்கையில் அதைக் காண்பித்தார்கள். தேவன் இயற்கையில் அசைகிறார். அன்பு எல்லாவற்றையும் வெல்லும். அன்பு செலுத்தப்படும்போது, அதற்கு உதவ கிருபை உள்ளே வருகிறது. அப்போது அது உண்மையான வெற்றிகொள்ளும் அன்பாகிறது.

ஒரு நாள் காலை சுமார் பத்து மணியளவில் வராண்டாவில் நின்று கொண்டிருந்தபோது, பாதையின் கீழே, ஒரு வயதான அப்பொசம் (opossum) நடந்து வந்தது. உங்களில் பலர் இந்தக் கதையைக் கேட்டிருப்பீர்கள். இதோ அது உள்ளே நடந்து வந்தது, அதனுடைய கை,

அல்லது, கால் நாய்களாலோ அல்லது ஏதோ ஒன்றாலோ மென்று தின்னப்பட்டிருந்தது, அதன் மேல் ஈக்களும், புழுக்களும் இருந்தன, அங்கே அது பல நாட்களாக வீங்கியிருந்தது. அதற்கு வெறிநாய் கடி நோய் (rabies) இருப்பதாக நான் நினைத்தேன். நான் பையன்களிடம் சொன் னேன்... ஒரு இளம் கருப்பினப் பெண், நாங்கள் அதைச் செய்தித்தாள்களில் படித்துக் கொண்டி ருந்தோம், அவள் தன் குழந்தையை எடுத்துத் துணியால் சுற்றி ஆற்றில் மூழ்கடித்திருந்தாள்.

20 பின்னர் நாங்கள் வெளியே சென்று பார்த்தபோது, இந்த வயதான தாய் அப்பொசம், சுமார் ஒன்றரை, இரண்டு அங்குல நீளமுள்ள ஒன்பது சிறிய நிர்வாணக் குட்டிகளை வைத்திருந்தது. இப்போது, அப்பொசம்கள் பகல் நேரத்தில் பயணம் செய்வதில்லை; அவை இரவில் இரை தேடும். எனவே நான் அதை அங்கே பார்த்தபோது, அதற்கு வெறிநோய் இருப்பதாக நினைத்தேன். நாங்கள் அதன்மேல் ஒரு வாரி (rake) வைத்தோம், அது அந்த வாரியைக் கடித்துச் சண்டையிடுவதைக் கண்டோம்.

நான் சொன்னேன், "இங்கே பாருங்கள், தன் குழந்தையை மூழ்கடித்த அந்தக் கருப்பினப் பெண்ணை விட, இந்த விலங்கான அப்பொசத்திடம் உண்மையிலேயே அதிகமான தாய் பாசம் இருக்கிறது." அது சரி.

பின்னர் நான் அந்த ஏழைப் காலைப் பார்த்தேன், அது செத்தது போல நடிக்காமல் (playing opossum), வீட்டை நோக்கிச் சென்று சோர்வுற்று கீழே விழுந்தது. நான் சொன்னேன், "பார்த்தீர்களா, அது வாழ்வதற்குச் சில நிமிடங்கள் மட்டுமே உள்ளது. ஆனால் அதனிடம் அத்தகைய ஒரு தாய் பாசம் இருக்கிறது, தனக்கு எஞ்சியிருக்கும் அந்தத் தருணங்களை - அந்தத் தாய் பாசம் அதை நெருக்கி ஏவுவதால், அந்தத் தருணங்களை அந்தக் குட்டிகளுக்காகச் செலவிட அது விரும்புகிறது. அந்த நோய்வாய்ப்பட்ட பெண்ணிடம் இருந்ததை விட, தன் குட்டி களுக்காக இந்த விலங்கிடம் அதிக அன்பு இருக்கிறது."

21 நாள் முழுவதும் அது வெயிலில் தியாகத்தோடு கிடந்தது, அதன் சிறிய குட்டிகள் அதனிடமிருந்து பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தன.